

“La feminitat no és autèntica si no s’adona de la bellesa d’aquesta aportació insubstituïble, i no la incorpora a la pròpia vida”

El 8 de març és el Dia Internacional de la Dona treballadora. Per aquest motiu oferim alguns textos de san Josepmaria sobre la dona.

08/03/2007

*Els següents textos han estat extrets
del llibre "**Converses amb Mons.
Josepmaria Escrivà de Balaguer**" 1*

Desenvolupament, maduresa,
emancipació de la dona, no han pas
de voler dir una pretensió d'igualtat
–d'uniformitat– amb l'home, una
imitació de la manera baronívola
d'actuar: això no fóra una
consecució, fóra una pèrdua per la
dona: no perquè sigui més o menys
que l'home, sinó perquè és diferent.
En un pla essencial –que ha de tenir
el seu reconeixement jurídic, tant en
el dret civil com en l'eclesiàstic– sí
que pot parlar-se d' *igualtat de drets*,
perquè la dona, exactament igual
que l'home, té la dignitat de persona i
de filla de Déu. Però és a partir
d'aquesta igualtat fonamental que
cadascú ha d'aconseguir el que li és
propi; i en aquest pla, emancipació és
tant com dir possibilitat real de
desenrotllar plenament les pròpies
virtualitats: les que té en la seva

singularitat, i les que té com a dona. La igualtat davant el dret, la igualtat d'oportunitats davant la llei, no suprimeix sinó que pressuposa i promou aquesta diversitat, que és riquesa per a tothom.

La dona està cridada a dur a la família, a la societat civil, a l'Església, quelcom de característic, que li és propi i que només ella pot donar: la seva delicada tendresa, la seva generositat incansable, el seu amor a les coses concretes, la seva agudesia d'enginy, la seva capacitat d'intuïció, la seva pietat pregona i senzilla, la seva tenacitat... La feminitat no és autèntica si no s'adona de la bellesa d'aquesta aportació insubstituïble, i no la incorpora a la pròpia vida.

2

La presència de la dona en el conjunt de la vida social és un fenomen lògic i totalment positiu, part d'aquest altre fet més ampli al qual m'he

referit abans. Una societat moderna, democràtica, ha de reconèixer a la dona el seu dret a prendre part activa en la vida política, i ha de crear les condicions favorables per tal que exerceixin aquest dret.

La dona que vol dedicar-se activament a la direcció dels afers públics, està obligada a preparar-se convenientment amb el fi que la seva actuació en la vida de la comunitat sigui responsable i positiva. Tot treball professional exigeix una formació prèvia, i després un esforç constant per millorar aquesta preparació i acomodar-la a les noves circumstàncies que hi concorren. Aquesta exigència constitueix un deure particularíssim per aquells qui aspiren a ocupar llocs directius en la societat, ja que han d'estar cridats a un servei també molt important, del qual depèn el benestar de tothom.

Una dona amb la preparació adequada ha de tenir la possibilitat de trobar obert tot el camp de la vida pública, en tots els nivells. En aquest sentit no es poden assenyalar unes tasques específiques que només corresponguin a la dona. Tal com ja he dit abans, allò que en aquest terreny és específic no ve determinat tant per la feina o pel lloc com per la forma de realitzar aquesta funció, per raó dels matisos que la seva condició de dona trobarà per a la solució dels problemes amb què s'enfronti, i àdhuc pel descobriment i pel mateix plantejament d'aquests problemes.

En virtut dels dots naturals que li són pròpies, la dona pot enriquir molt la vida civil. Això salta a la vista, si ens fixem en el vast camp de la legislació familiar o social. Les qualitats femenines asseguraran la millor garantia que hauran de ser respectats els autèntics valors

humans i cristians, a l'hora de prendre mesures que afectin d'alguna manera la vida de la família, l'ambient educatiu, l'avenir dels joves.

Acabo d'esmentar la importància dels valors cristians en la solució dels problemes socials i familiars, i vull subratllar aquí llur transcendència en tota la vida pública. Igual que l'home, quan la dona s'ha d'ocupar en una activitat política, la seva fe cristiana li confereix la responsabilitat de practicar un autèntic apostolat, és a dir, un servei cristià a tota la societat. No es tracta de representar oficial o oficiosament a l'Església en la vida pública, i molt menys de servir-se de l'Església per a la pròpia carrera personal o per a interessos de partit. Al contrari, es tracta de formar amb llibertat les pròpies opinions, en tots aquests afers temporals on els cristians són lliures, i d'assumir la responsabilitat

personal del seu pensament i de la seva actuació, essent sempre conseqüent amb la fe que es professa.

3 Podria dir-nos, per acabar, com considera que s'ha de promoure el paper de la dona en la vida de l'Església?

No puc amagar que, en respondre a una pregunta d'aquest tipus, sento la temptació –contrària a la meva pràctica habitual– de fer-ho d'una forma polèmica. Perquè hi ha algunes persones que empren aquest llenguatge d'una manera clerical, usant la paraula Església com a sinònim d'alguna cosa que pertany a la clerecia, a la Jerarquia eclesiàstica. I així, per participació en la vida de l'Església, entenen solament o principalment l'ajuda prestada a la vida parroquial, la col·laboració en associacions *amb mandat* de la Sagrada Jerarquia, l'assistència

activa en les funcions litúrgiques, i coses d'aquesta mena.

Els qui així pensen obliden en la pràctica –encara que ho proclamin en la teoria– que l'Església és la totalitat del Poble de Déu, el conjunt de tots els cristians; que, per tant, allà on hi ha un cristià que s'esforça a viure en nom de Jesucrist, allà està present l'Església.

Amb això no pretenc pas de minimitzar la importància de la col·laboració que la dona pot prestar a la vida de l'estructura eclesiàstica. La considero, al contrari, imprescindible. He dedicat la meua vida a defensar la plenitud de la vocació cristiana del laïcat, dels homes i de les dones corrents que viuen enmig del món i, per tant, a procurar el ple reconeixement teològic i jurídic de la seva missió a l'Església y en el món.

És als milions de dones i d'homes cristians que omplen la terra que les correspon dur Crist a totes les activitats humanes, anunciant amb llurs vides que Déu estima tothom i que vol salvar tothom. Per això, la millor manera de participar en la vida de l'Església, la més important i la que, en tot cas, ha d'estar pressuposada en totes les altres, és la de ser íntegrament cristians allà on són en la vida, on els ha dut llur vocació humana.

Quant m'emociona pensar en tants de cristians i cristianes que, potser sense proposar-s'ho d'una manera específica, viuen amb senzillesa la seva vida ordinària, procurant encarnar-hi la Voluntat de Déu! Donar-los consciència de l'excelsitud de la seva vida; revelar-los que això, que apareix sense importància, té un valor d'eternitat; ensenyar-los a escoltar més atentament la veu de Déu, que els parla a través

d'esdeveniments i situacions, és cosa de la qual l'Església té avui una necessitat urgent: perquè és a això que Déu l'apressa.

Cristianitzar des de dins el món sencer, mostrant que Jesucrist ha redimit tota la humanitat: és aquesta la missió del cristià.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/la-
feminitat-no-es-autentica-si-no-sadona-
de-la-bellesa-daquesta-aportacio-
insubstituible-i-no-la-incorpora-a-la-
propia-vida/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/la-feminitat-no-es-autentica-si-no-sadona-de-la-bellesa-daquesta-aportacio-insubstituible-i-no-la-incorpora-a-la-propia-vida/) (21/08/2025)